

ԲԱԶՄԱՎԷՊ

ՀԱՅԵՆԻԻՆԻ ՄԱՐԿԱՐԱՆ

ՀԱՏՈՐ ԽԵ. ՊՐԱԿ Ա.

1887

ՅԱՆ. ՓԵՐՐ. ՄԱՐՏ

1887

ԲԱԶՄԱՎԷՊ ՀԱՅԵՆԻՆԻ ՄԱՐԿԱՐԱՆ այս նոր տարւոյս ասպարէզն, կնքելով իւր քառամսերորդ, չորրորդ շրջանն, եւ իւր ծանրաբեռնեալ աւուրց վրայ յաւելով տարի մ'այլ, — Քառասուն-եւ-հինգ տարի... Ոչ է դոյզն շրջան նոյն իսկ աշխարհիս պատմական ընթացից մէջ... Վայրիկ մի աչքերնիս գոցենք, եւ մտաց թեւոց վրայ յեցեալ ներկայէս դէպ յանցեալն յետադիմենք կէս դարու խտրոցաւ. նկատենք այն օրը՝ յորում ազգային գրականական խանձարոց մէջ՝ զոյգ ընդ քանի մի այլ երկանց՝ եւ մերս այս ԲԱԶՄԱՎԷՊ դեռ եւս նորաբողոք կենօք մանկութեան զարգանայր... Որքան փոփոխութիւնք յաւուրց անտի եւ այսր, որքան նորանոր եւ յարաբուսիկ ծննդագործութիւնք հայկազուն մտաց. այլ, աւանդ, որքան եւս եւ մահր եւ կոտորածք շուրջ զիւրեաւ ետես ԲԱԶՄԱՎԷՊ, որում՝ իւր անուան համաձայն՝ պահեալ էր գոգցես իւր թերթերունց մէջ աւանդել յեսնոց, իբրեւ 'ի տեւողական արծաւ նագրի, զանուանս եւ զիշատակս իւր զուգատի պաշտօնակցաց, յորոց ոմանք իբրեւ 'ի Հիւսիսոյ-փայլեալ՝ չեւ 'ի միջօրեայ պայծառութեան ժամանեալ շիջան, այլք իբրեւ Արեւից Աշաղայ ծագեալ՝ իրենց կենաց վերջալոյսն ալ կնքեցին, Մահաց Աղաւթն թեւ առաժ

Թուեալ անմետացաւ անշուշտ իւր սիրած նուիրական լեւան բարձրերն. որքան *Փարոսք* յուսոյ կրակ մը վառեցան եւ սաւկայծեալ շիջան, որքան *Մամուշք* փոփոխակի հռչեցին եւ լռեցին, որչափ *Փորձ*, որչափ *Յոյս*, որչափ *Լոյս*, որչափ *Պատկ*, եւ այլն, ... փորձեցին յուսալ, լուսանալ, պհնիլ, փնթիլ, եւ սակայն ժամանակին ծախիչ մանգաղէն դեռաբողբոջ կնծուեցան... Այո՛, ունեցաւ նաեւ **ԲԱԶՄԱՎԷՊՆ** իւր հզանց վայրկեաններն, այլ միշտ իւր անուան յատկանիշ զօրութիւնն զինքն 'ի նորոգ կենդանութիւն հրաւիրեց, որով եւ այսօր՝ Թէպէտ եւ ալեւորեալ ժամանակաւ քան զամենայն ազգային հրատարակութիւնս, Թէպէտ եւ քառասուն եւ հինգ ևստորոց ակնածելի Թուով շարք մը ընդ իւր ձգելով, այլ մտօք եւ եռանդեամբ ոչինչ նուազ աշխոյժ եւ զուարթուն, ոչինչ նուազ արագամեծիչ եւ յարդարուն, պատուեալ սմենուրեք, սիրելի առհասարակ զսրգասէր մտաց, խրախուսեալ յուսումնատենչ սրտից, կը Թեւակոխէ վստահաբայլ դարձեալ սզգային ուսումնական տահալին սեամբը, իւր ծանօթ ձայնը՝ զինքը խնդրողաց լսեցնելու:

Արդարեւ ոչ միայն մեր մտաց սեփական համոզումն, ոչ միայն կարեւորութիւնն՝ զոր տուած եմք պահպանելու կամ մարդկօրէն խօսելով՝ անմահ գործելու մեր այս ուսումնաթերթին կենաց շրջանն, այլ եւ բազմաթիւ ազգայնոց եւ ոչ սակաւ հայերէն սուղէտ եւ հայասէր օտարսզգեաց ցուցած նորանոր համակիր զգացումն եւ խրախոյսն՝ առհաւատչեայ են եւ պիտի լինին միշտ՝ **ԲԱԶՄԱՎԷՊ ԶԱՆԴԻՍԻՍ** անցեցուն եւ յառաջադէմ ապագային, 'ի մտաւորական օգուտ հայ ազգայնութեան:

Խ Մ Բ Ա Գ Ի Ր Ն

